

Városmajori Híradó

A Budapest-Városmajori Jézus Szíve Plébánia időszaki kiadványa
XXX. évfolyam 4. szám, 2022.
DECEMBER

Jótetteink szalmaszálaikat, díszeit gyűjtögetve...

Lectori salutem!
Szeretettel köszöntöm
a Városmajori Híradó olvasóit!

„Jöjj el édes Üdvözítőnk!” - énekeljük e kedves énekünket nap, mint nap advent időszakában. Igen a vágy, az igény ott él a szívünkben, de a mindennapok felfokozott témái lefoglalják szívünkben azt a helyet, ahová édes Üdvözítőnk betérhetne. S most nem is a bűnökre gondolok, még csak nem is mindennapi feladatainkra, a sietésünk vagy éppen a konzumpar kínálta fogyasztásra, nem. Arra gondolok, amelyek mindennapi egzisztenciánkat fenyegetik: az orosz-ukrán háborúra, s ezzel együtt a 3. világháború réme fenyeget. Gondolok a migrációs hullámra, az infláció súlyára, a gáz, az áram drasztikus emelkedésére, s mindarra, ami ezzel jár. Mindezek oly mértékben nehezdednek ránk, hogy elfelejtünk ünnepelni. Mindezek oly mértékben vannak jelen szívünkben-lelkünkben, hogy elfojtják az ünnepet, egyszerűen nem engednek ünnepelni. Egyfelől a vágy: „Jöjj el édes Üdvözítőnk!”, másfelől jelen van a mindennapi félelem, aggodás, amely tönkre teszi készülődésünket.

Ebben a helyzetben csak a tudatos odafigyelés segít. Az természetes, hogy nem vonhatjuk ki magunkat a mindennapi élet problémái elől, de hiszem és vallom, hogy tudatosan készülve Urunk születésnapjára, felül tudunk emelkedni mindennapi gondjaink és félelmeink fölé.

Mit jelent, hogy tudatosan odafigyelünk az előttünk lévő ünnepre?

Most csak két szempontot szeretnék megemlíteni. Első helyen a tiszta szívűséget. Tiszta-e a lelkem? Mikor szeretném letenni bűneim terhét? Igen, tudatosan készülni a szentgyónásomra. Ezen a téren olyan szép olvasni a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Családügyi Bizottságának honlapján megjelent elmélkedést, amely címében Saint-Exupéry Kishercegéből a róka szavait idézi „Jöttödre díszbe öltöztetem. Megkapó, ahogy kifejtik, hogy díszbe öltöztetni csak tiszta szívvel lehet. [Jöttödre díszbe öltöztetem; www.csaladegyhaz.hu]

Második helyen a jócselekedeteket említem. Tudatosan mindennap elhatározom, és „bevasalom” magamon: ma tettem-e valami jót? A szokott dolgokon felül. Mondtam-e valami szépet és jót annak, akit kevésbé kedvelek? Sikerült-e kibékülnöm olyannal, akivel már régóta haragban vagyok? Tudtam-e uralkodni ingerültségemen, s helyette, valami kedveset mondtam-e, vagy tettem-e? Természetesen sorolhatnám tovább. Valamikor, gyermek-

koromban, jótetteink szalmaszálaikat gyűjtögettük, jótetteink díszei ragyogtak a rajzlapon megrajzolt fenyőfánkon. Lehet, hogy ez így gyermekszokás, de felnőttként miért ne ragyoghatna advent sötét egén szeretetünk, jóságunk megannyi csillaga?

Amikor pedig elérkezik Karácsony, Urunk születésének ünnepe jóságban, irgalomban ott ragyog majd szívünk-lelkünk, és vágyunk teljesül: „Jöjj el édes Üdvözítőnk!” Ő eljön, mert felül tudunk emelkedni mindennapi lehúzó életérzésünkön, tudunk ünnepelni: ünnepelni a megtestesült Istengyermeget, és ünnepelni önmagunkat.

Volt idő, amikor háború esetén legalább karácsonykor elhallgattak a fegyverek, s a lövészárkokban egymással szembenálló katonák együtt énekeltek a Mennyből az angyal eljött hozzátok... kezdetű éneket. Azt gondolom, s kívánom kedves testvéreimnek, hogy rakétabombák túl, mindennapjaink nyomasztó terhein felülemelkedve énekeljük őszintén és ünnepelve: Mennyből az angyal eljött hozzátok pásztorok, pásztorok... és ma, mihozzánk a szívünkbe, családjainkba, édes magyar hazánkba és szerte az egész világon békét akaró emberekhez.

Áldott, boldog Karácsonyt! Lojzi atya

Fény a sötétben

Sokszor nehéz megérteni, hogy miért is jók aorate misék. Tény, hogy az utóbbi időkben a reneszánszát éli, de mégis sokszor csak a hangulat miatt vagyunk itt.

Mi is az advent lényege, miért jók a hajnali misék? Krisztus születése fény volt a világban. Mint ahogy az adventi gyertyák a koszorún, úgy tölti be lelkünket Krisztus világossága. Ahogy a sötétben is óvatosabban vagyunk, hogy nehegy elessünk, úgy az advent is egy kis lassításra hív minket. Állj! Figyelj! Készülj!

Ezt a készüléket szeretné elősegíteni aorate mise. Ebbe szeretné az egyház bevonni az embereket: állj meg, nézz rá az Istennel való kapcsolatodra. Figyelj, hogy mit mondd neked az Isten. Készülj, hiszen a Megváltó születik nemsokára.

Nagy lehetőség az, hogy négy hetet kapunk karácsony előtt, hogy ne csupán a lakásunk legyen rendbe téve, hanem a lelkünk is. Nagy a kísértés, hogy ilyenkor a „minden tökéletes legyen” hevében elfeledkezzünk a lényegről, Krisztusról.

Itt a lehetőség, hogy lassítsunk, picit megálljunk és várjunk. Várjuk Krisztus születését.

Máté Kristóf

Békét hozó angyalokban reménykedünk

Tisztelt Olvasók! Kedves Majori Hívő Közösség!

Nyolcvan éve szovjet bombák hullottak Budapestre, a templomunkat is megrongálva. Kristóf atya jóvoltából kiállítás hozta testközelbe a háborús pusztítást, lehetőséget adva arra, hogy tudatosítsuk magunkban az örökérvényű igazságot: a háború mindig irracionális, életellenes és soha nem jelent semmire megoldást.

Voltak, vannak és lesznek mindig olyan idők, amikor ahhoz kell a bátorság, hogy a fegyvert ragadó kezeket lefogjuk, a háborús uszítókat pedig elnémissük. Ma sincs másként. Adventben, Karácsony közeledtén megint azért kell imádkoznunk, hogy véget érjen az öldöklés a szomszédunkban, békét kössenek az egymásnak feszülő felek, és az öreg kontinens több száz millió lakója újra békében, egyszersmind a megérdemelt jólétben élhessen. Ténykérdés, hogy az európai politikai elitből mindmáig csak Magyarország miniszterelnöke és külügyminisztere követeli a háború kitorése óta, nemzetközi fórumokon a békét. Nemcsak követelik, hanem munkálkodnak is érte, példát adva azoknak, akik harminc ezüstért, hatalomért és befolyásért készek akár az egész világot is lángba borítani. Ebben a háborúban minden hazugság; semmi sem az, aminek látszik... Mindkét oldalon fiatalok

tízezrei pusztulnak el teljesen értelmetlenül egy gátlástalan harmadik fél érdekének megfelelően, annak gyilkos, jó előre kiszámított meszterterve szerint. Szörnyű belegondolni, hogy milyen karácsonya lesz azoknak az orosz és ukrán családoknak, akik lehegesztett koporsókban kapják vissza a frontról a gyermekeiket, testvéreiket, férjeiket... A harmadik világegés küszöbén mégis reménytelileg olvashatják ebben a lapszámban, hogy a majori kis közösségeink tevékenyen szervezik a hit- és imaéletünket, plébános atyánknak, káplánunknak, valamint kántorunknak köszönhetően az utolsó negyedévben további számos eseménynek adott otthont a kis- és nagytemplom, a tervekből pedig a jövőre nézvést sincs hiány. A városmajori hitéletet ráadásul nemcsak az egyházközségben erősíti a közösségünk, de képviselőink a Majorból kilépve is hírnünket viszik. Úgyszintén óriási eredmény, hogy novemberi bemutatója óta, már dokumentumfilm őrzi meg az öröklétnek a VÁKE történetét. A karácsonyi ünnepi számot a közösségünk értékeremtő, egyszersmind hagyományörző munkája feletti örömmel szántam, fogadják kérem szeretettel. Továbbra is várom az írásait a varosmajori.hirado@gmail.com elektronikus postacímre, készítsék velünk együtt a Városmajori Híradót! Ha élne Márai Sándor, minden bizonnyal megint azt kérné az angyaloktól, hogy hozzanak békét Európára, s térjen vissza az életünk a normális kerékvágásba. Ezzel az imaszándékkal kívánok én is minden kedves olvasónknak

Áldott, Békés Karácsonyt és Boldog Új Esztendőt!
Jeney Attila

Élő közösségeink a Majorban

Mivel még a nyári táborban Lojzi atya és Dragonits Márta arra hívták fel a figyelmet, hogy fontos lenne összefogni a plébániai közösségek működését, de mindenekelőtt átfogó képet kapni arról, hogy melyikük, mivel is foglalkozik valójában, a Városmajori Híradó mostantól arra vállalkozik, hogy negyedévente bemutatkozási lehetőséget kínál mindegyik kis közösségünknek. Ünnepi számunkban a Városmajori Kolping Család Egyesület, a Majorchestra, valamint a „Házaskörte” házaspáros csoport mindennapjainba nyerhetünk bepillantást Boldvai József, Divényi Andrásné, Fekete Orsolya és Ránky Lea tollából.

Bemutatkozik a Városmajori Kolping Család Egyesület

A Kolping Családok nevüket Kolping Adolfról kapták, aki még fiatal káplánként személyes küldetését abban ismerte fel, hogy a nyomasztó szociális problémák enyhítésének szentelje életét. Meg volt győződve arról, hogy a társadalmi bajokat csak a keresztény elvekhez való visszatérés által lehet enyhíteni és megoldani. Ezért 1849-ben mint kölni egyházmegyei katolikus pap, elkezdte szervezni a Katolikus Legényegyletet, melyből a Kolping Művek világszervezet bontakozott ki. Célja a munkásifjúság érdekvédelme, valamint keresztény szellemben történő vallási, szakmai, családi és társadalmi életre való felkészítése. Kolping a közösség mintaképeinek a természetes családot tekintette. A Városmajori Kolping Család Egyesület 1991-ben alakult. Az Egyesület egyházi elnökének dr. Bolberitz Pált, világi elnökének Fónagy Istvánt választották. 1998-ban Ko-

vács László lett a világi elnök. 2008-tól az Egyesület ügyvezetője dr. Boldvai József, titkára Kontur Pál. A Városmajori Kolping Család Egyesület státusza 2019. február 25-től megváltozott. Jelenleg Budapest Városmajor Kolping Család néven működik a Magyar Kolping Szövetség (MKSZ) felügyelete alatt, amely belső egyházi jogi személy az EMMI 2016. október 26-án kelt határozata alapján. Képviselője Kontur Pál, prézese Forgács Alajos plébános, ügyvezetője dr. Boldvai József. A tagok létszáma jelenleg 43 fő, az életkor 70 év fölött van.

Minden hónap első vasárnapján 19:00 órakor találkozunk a kistemplomban. A közös együttlétet a rózsafüzér imádkozásával kezdjük, majd lelki, egyházi témájú írások hangzanak el. Ezt követi a havi program egyeztetése, illetve megbeszélése. Az est egyik legjobban várt eseménye a születés- és névnapos tagok köszöntése, melyet agapé és kötetlen beszélgetés követ. A testvérek naponta imádkozzák a rózsafüzért az összegyűjtött

imaszándékokra. A Kolping Családok önképző közösségnek tekintik magukat, így havonta, általában harmadik vasárnap 19:00 órakor rendezzük a Kolping Katolikus Akadémia előadássorozatát a kistemplomban. Az előadások nyitottak az egyházközség tagjai és a templomban nem járó helyi lakosok részére is. A kistemplom tatarozása, majd a járvány miatt az előadások szüneteltek. Minden évben buszos zárandoklatot szervezünk magyarországi Mária kegyhelyekre, illetve püspöki székhelyekre. Tíz alkalommal a Csíksomlyói pünkösdi zárandoklaton is részt vettünk. A busz szabad férőhelyeit a városmajori egyházközség hívei között hirdettük meg. Az Élő Rózsafüzér Zárandoklat hazánkért, Budapestért, Budapest körül, valamint az öt évenként megrendezett gyalogos Mindszenty zárandoklatok szervezésében és lebonyolításában is aktívan közreműködünk. Fontosnak tartjuk a magyar családokért ajánlott elsőpénteki szentmiséken elhangzó missziós konferenciabeszédeket.

Aki szeretne a Kolping Családhoz csatlakozni, minden hónap első vasárnap este 19:00 órakor megtalál bennünket a kistemplomban. A felvételtől a tagság dönt.

Boldvai József

Az örökös segítők - a Karitás csoport

A 90-es évektől dolgozom a plébánia önkéntes munkatársaként, több területen. Am már az elején is, akkor még Kövesdy Ida néni mellett, a karitás egyik területén, a ruhavá-

sárok lebonyolításában, s a kamionok kirakásában. Akkor még 60 rászoruló támogatott a plébánostól kapott pénzzel. Annak idején a nyugdíjas klub a Kistemplomban jóval több taggal működött, mint ma. S volt ruhavásár, könyvvásár, ahol meg lehetett szólítani az idősebb embereket. S működött sok éven át a nagycsaládok beszélgető köre, ahol sokféle feladatot is felvállaltunk. Havonta egyszer válogattuk az összegyűlt ruhaneműt, s mikor nagyobb adagot kaptunk, természetesen többször. S rögtön tovább is adtuk, ami nekünk nem kellett. A családokban a nagyobb gyerekek még otthon éltek, s sokszor segítettek ők is. Időnként élelmiszerszállító kamionok érkeztek, ezek kirakásában is mi, nagycsaládok is segítettünk.

Később az élelmiszer-gyűjtések váltották a ruhavásárokat. Karácsony előtt a CBA-ban is gyűjtöttünk. Aztán ez is lecsengett. Pedig akkor oly sok élelmiszert kaptunk, hogy megoszthattuk másokkal, például a kerületi családsegítővel, Teréz anya nővéreivel. Maradt a húsvét előtti élelmiszergyűjtés, melyet a püspöki kar kért. A pandémia alatt ez se volt. Ám legutóbb Kárpátaljára gyűjtöttünk élelmiszereket, tisztító szereket a Szent László kápolnában.

Időközben 18 unokám lett, s a nagycsaládok kör se működik 2002 óta. Mindig adódik azonban segítő kéz, mikor nagy szükség van rá. A ruhákat mindig átválogattuk, csoportosítottuk, s vittük az újpesti raktárba. A szállítást most már férjemmel intézzük.

S még van 15 egyedülálló család, akiket pénzzel s élelmiszerral támogatunk havonta. Az élelmiszereket szerencsére beszerezem, mikor unokáinkhoz megyünk segíteni. Ameddig egészségesen bírom, s férjem is segít, még folytatom. Lassan azért fiatalabbak beléphetnének erre a területre.

Divényi Andrásné Ági

Nekünk zenél a Majorchestra

Plébániánkon a keresztény könnyűzenei élet nagy múltra tekint vissza. 2020-ban fennállásunk 20. évfordulóját ünnepeltük és ezalatt a hosszú idő alatt - és már ezelőtt is - nagyon sokan tettek hozzá ahhoz, hogy ma Majorchestra néven létezhessünk.

Közösségünk tagjait a zene iránti szeretet és a zenei szolgálatok kötik össze. Különböző életkorúak vagyunk és más élethelyzetekből jövünk, de ez nem akadály annak, hogy egységet alkotva, kapott talentumaikat összetéve Isten dicsőségére zenéljünk. Minden héten szerda estéknél a plébánia tetőterében próbálunk és általában havonta kétszer zenélünk a reggel 9 órai szentmiséken. A dalok válogatásában célunk, hogy azok illeszkedjenek a liturgiába vagy az adott imaalkalomhoz. Fontosnak tartjuk, hogy legyenek sokak számára ismert énekek, de szeretnénk olykor újakat is megismertetni a hívek-

kel. Repertoárunkban többek között Eucharist, Imperfectum, Emmanuel közösség, Pipó József, Varga Attila, Silye Jenő dalok és Magyar Ferenc atya (egykori városmajori pap) által szerzett énekek is vannak.

Ha lehetőségünk nyílik rá, akkor a miséken túl, koncert jellegű szolgálatot is végzünk. Ezek megvalósulását a járvány megszakította, de reméljük a jövőben újra feléleszthetjük ezt a hagyományt. Énekeltük már Silye Jenő Keresztút, Értem is meghalt a kereszten és Jézus Anyja, Mária című művét, ami hatalmas élmény volt mindannyiunk számára. Törekszünk arra, hogy amennyire tudunk, az egyházközség életébe is aktívan bekapcsolódjunk. Zenéltünk már pásztorjátékokon, imaalkalmakon, plébániai táborokban és esküvőkön is. Idén pedig szeretnénk 2-3 havonta a szerda esti misék után Szentségimádást szervezni.

Fontos számunkra a folyamatos megújulás, fejlődés és erre a jövőben is törekedni fogunk és mindent megteszünk azért, hogy a minőségi, igényes zenei szolgálatot teljesítsünk. Akinek volna kedve hozzánk csatlakozni az bármikor megteheti, az ajtónk nyitva áll mindenki előtt. Érdeklődni a majorchestra@gmail.com címen tudnak. Mindenkit szeretettel várunk!

Fekete Orsolya

„Házaskörte” - avagy házaspárunk rövid bemutatása

Már hosszú évek óta érelődött a gondolat és a vágy a fejünkben, hogy a Városmajori Családok Tábor keretei között megismert és megszeretett emberekkel jó lenne évközben is szorosabban együtt lenni, rendszeresen találkozni. Míg nem a 2015-ös nyári táborban egy előadó biztatására nekiálltunk összeszedni, hogy ki is szeretne ehhez csatlakozni. Egy-két kisebb egyeztetést követően megalakult néhány házaspár, többek között a miénk is. Az elmúlt 7 év során különösen is fontosnak éreztük a közös alkalmakat azokban az időszakokban, amikor nem volt kismise Zoltán atya betegsége, vagy a Kistemplom felújítása miatt. Tulajdonképpen mára a kiscsoportunk a Majorhoz való tartozásunkat is erősíti.

Havi találkozásaink alkalmával egyre jobban megismerhettük és megismerhetjük a mai napig egymást. Határozottan érezzük, hogy minden magánéleti nehézségünkben, problémánkban számíthatunk egymásra, egy láthatatlan háló fűz minket össze, melyet a közös értékek megtartó ereje tesz igazán erőssé. De összeköt minket a sok finom közös vacsora is, mivel alkalmainkat mindig más házaspárnál tartjuk, akik vendégül látnak minket.

Kiscsoportunkban megosztjuk egymással érzéseinket, véleményeinket, egész valónkat, saját magunkat, időnket, energiánkat, de ezt bővéseken visszakapjuk hosszútávon egymástól. A találkozásainkon közös ima után egy csoporttag által felvezetett témában beszélgetünk, osztjuk meg gondolatainkat. A témák időről időre változtak, voltak lelki vonatkozásúak, a közösség épülését-építését érintőek, de felmerültek gyereknevelési kérdések, vagy akár a halálhoz fűződő téma

is. Sokat tanulunk egymástól a komolyabb témák átbeszélése közben, de persze rengeteget nevetünk is, amikor valami könnyedebb dologról van szó. Alkalmainkat szintén imával zárjuk, melybe belefoglaljuk köszönetünket és kéréseinket családunkért, ismerőseinkért és a közösségünkért.

Ránky Lea

(Házaskörték: Kazsuk Ildi és Béla, Héjj Ákos és Gyopár, Elek Roni és Tivadar, Taczman Péter és Lea, Liszkay Judit és Gábor, Dulácska Csilla)

Energia-takarékosságra kényszerülünk

Mindnyájan a bőrünkön érezzük a teljesen értelmetlenül kikényszerített energiakrízis egyre növekvő terheit. Ez alól sajnos plébániánk és hívő közösségünk sem kivétel. Fluck Dénes ismerteti olvasóinkkal a Képviselő Testület előtt lévő energiatakarékossági kérdéseket.

A Városmajori Plébánia közelmúltjában előfordult már, hogy komoly energetikai kiadásokkal kellett szembenéznünk. A Kedves Testvérek bizonyosan emlékeznek a kistemplom villamos fűtésének drasztikus számláira, melyek kifizetése jelentős anyagi erőfeszítésébe került a templomba járónak. A jelenlegi gazdasági helyzetben hasonló nehézségek várhatóak. Ezekre fel kell készülnünk. A képviselő testületünk elmúlt éves ülésein gyakran előkerült a nagytemplom padjainak fűtése, mint igény és számos szakértővel folytattunk tárgyalásokat, hogy milyen ésszerű megoldásokkal lehetne a nagytemplom fűtését megjavítani. Egy biztos, szakaszosan szabályozható és időben behatárolt fűtési megoldást kellene találnunk; ennek kivitelezése bizony költség igényes és energetikailag is nagyobb villany vagy gázzárállásra kell számítanunk. A templom vasbeton szerkezete sajnos nem alkalmas a kis energiával való kifizetésre, kimondottan jó hővezető! A belmagassága miatt a fűtés elsősorban a felsőbb rétegekben emelné a levegő hőmérsékletét, hiszen a meleg, mint tapasztaljuk felfelé száll. A jelenlegi helyzetben ezt sajnos napjaink krízise utánra ésszerű tervezni. A különböző egyházmegyékben - különösen ott, ahol a persely bevételek szerényebbek - már az elmúlt hónapokban a villamosenergia megtakarítások miatt drasztikus világítási megszorításokra került sor. Hasonló várható a templomok fűtésénél is.

Egyelőre mi, a hívők csak anyagilag tudjuk adományainkkal a rezi számlák kifizetését támogatni és öltözködésünkkel megvédeni magunkat a téli kellemetlen hidegek ellen. Köszönjük előre is a híveink megértését és segítségét. A templom fűtésének módjait továbbra is keressük.

Fluck Dénes

Prohászka Ottokár:

Karácsonyi öröm, karácsonyi fények

Adventben már a betlehemi barlang elé készülünk, gondolatainkat és imáinkat a születendő Szent Gyermekek e világra jövetelének misztériuma hatja át. Fluck Dénes barátunk az ünnepi számunkba Prohászka püspök úr elmélkedéseiből ezúttal felemelő, karácsonyi gondolatokat kutatott fel és oszt meg velünk az alábbiakban.

„(...)A betlehemi barlang az örök, friss, a romlatlan s bátor élet forrása. Ami élet belőle fakad s fut szét a világban, az gyógyízi a világtörténelem minden infekcióját. Érintkezik vele, de nem árt neki. Azonban a barlang magaslatairól nézve a világot, szomorú látvány tárul a szemeink elé. Látjuk a világot, mely élni akar s élni nem tud, s mikor mégis próbálkozik e problémával, elrontja az életet. Borzasztó, hogy mennyire rontja el az emberiség a maga vérét és idegrendszerét s azzal együtt az életét is! Nagy népcsaládok nyögik az agy s a vér betegségeit, mintha egy-egy darab éjszaka volna beszöve mentalitásukba. Mások fölélték már energiájukat s dekadens tünetek közt támolognak sírjuk felé. S úgy vagyunk egyes családokkal s az egyes emberekkel, a terhelt szülők, a „radix peccatrix”, a vétkes gyökér halavány nemzedékével. Nemzedék nemzedék után, mint piszkos hullám hullám után szakad az elmúlásba. Ezek is élnek, de örvendeni amúgy igazában nem tudnak.

De hisz karácsony van ma, minek hát me-rengeni a dekadens élet mocsarai fölött?! Ezt az ellentétet csak az örök, friss élet bugyborékoló forrása ébresztette bennem, mert hisz karácsonykor bizony ebbe s nem abba nézek. A barlangból gyermek mosolyog felénk, az új élet! Nem a kimerült s nem a kivénült élet, hanem a fakadó, gyönyörű kedv és öröm és élet. Boldog, kinek lelke forrás, kedélye friss hegyi patak s szíve tavaszi fakadás! A betlehemi barlangból új élet fakad s aki igazán hisz az Úr Jézusban, annak lelkét diadalmas, szent öröm s egy felsőbbes, mert örülni tudó élet tölti ki. Az éneklő a középkori német karral: Froh, froh, froh, benedicamus Domino!

Ezt az érzést örömmel hívják, jóllehet különbözik minden más örömtől, mert oly mély s oly édes, milyenből máshol nincs, s amellett csendes, meghitt s derűs lelkület s valamiféle kiegyenlített nyugalom és béke, - olyan, mint a lelket betöltő néma dal. S mi ennek a karácsonyi szent örömmel s dalos lelkületnek motívuma, mi a vezető szövege? Az, hogy az Isten szeret s úgy szeret, hogy gyermek lett s karácsonyfiát hozott. Hitünk páratlan motívuma a karácsonyi Isten-szeretet, a karácsonyfia pedig maga az az eleven kisdéd, az a legfőbb misztérium, a legmélyebb lelkiség s a boldogítóbb valóság!

Közreadja: Fluck Dénes

Emberhalászok az Alpha kurzuson

„Így szólt hozzájuk: Jöjjetek utánam, és én emberhalászként teszek titeket [Mt 4,19]” olvashatjuk a Szentírásban. Ha van kezdeményezés, amire szó szerint igaz az Ige, akkor úgy vélem az Alpha kurzus ötletgazdáira és résztvevőire mindenképpen az. Gelléy Dávid személyes és őszinte beszámolóját olvasva bízunk benne, hogy egyre többen kapnak kedvet ahhoz, hogy Jézus újkori tanítványaiként emberhalászként váljanak.

Pár évvel ezelőtt részt vettem a Városmajorban az evangelizációs iskolán. Már előtte is erős késztetést éreztem arra, hogy ne csak az egyházközösségen belül tevékenykedjek – amitől nem növekszik az egyház, igaz, talán nem is csökken – hanem mi arra kaptunk meghívást, hogy másoknak is megmutassuk a mi kincsünket. Mit jelent az, hogy engem szeret az Isten? Személy szerint engem. Mitől vagyok én más, mitől vagyunk mi mások és hogy lehetne ezt megmutatni másoknak, akik még nem tudják ezt? Méltó vagyok-e egyáltalán arra, hogy Isten nevében megszólítsak másokat? Éreztem a hívást, de teljesen eszköztelennek tartottam magam. Az evangelizációs iskola részeként egy alpha bemutató napra hívtak minket. Ezen a szombati napon éreztem meg, hogy megvan! Ez az az eszköz, amit kerestem!

Az Alpha egy 12 estéből és egy hétvégéből álló sorozat, amely olyan teret teremt, ahol az emberek összejönnek, és megvitatják az élet nagy kérdéseit. Kezdve azzal, hogy adhat-e a mai helyzetemnél többet az élet, egészen odáig, hogy hogyan hozhatom ki a legtöbbet az életemből? Közben szó van Istenről, Jézusról, Szentlélekről, imáról, bibliáról, Gonoszról, gyógyításról... Vacsora – előadás – kiscsoportos beszélgetés.

Volt már meghívásom, eszközöm, és egy rakás kétségem, hogy én erre nem vagyok elég erős. Nem tudtam hogyan és kikkel fogjak hozzá. És akkor jött a COVID, és megkönnyebbültem. Most nem lehet semmit tenni... De a bezártságnak is vége szakadt, és egyre erősebb lett a belső (felső) kényszer. Beszélgettem erről Emmánueles barátaimmal, akik azt ajánlották, hogy előbb ők szerveznének egy Szentlélek Szemináriumot, és utána onnan talállok majd munkatársakat. Ennek a szemináriumnak az élményeit most nem írom le, mert túl hosszú lenne ez a cikk, álljon itt csak néhány jelző: felemelő, megrázó, földhözvágó és újra ki-

emelő, meghatározó és túlcsoportoló... Mindenkinnek csak ajánlani tudom. A Szentlélek megadta az erőt, önbizalmat, és megmutatta nekem: hogyha igent mondom, akkor jön, és megad minden segítséget és olyan dolgokra leszek képes, amire képtelennek gondoltam magam. Két listára írtam terveimről, és 25-en jelentkeztek, hogy szívesen beszállnak. Megdöbbentő volt! Az első megbeszélésen kiderült, hogy a többség nem tudta mire vállalkozik. Ráadásul küszöbön állt az újabb lezárás. Viszont köztünk volt a Völgyesi házaspár, akik túl voltak már több alphan. Vállalták a felkészítésünket. Ez alatt a 6 hét alatt egy egymást nem nagyon ismerő csapatból igazi közösség vált. Egyre jobban éreztük, hogy a Szentlélek munkatársai vagyunk. Aztán eljött a rendezvény meghirdetésének ideje. Két héten át minden szentmisén, a majori és pasás listán buzdítottam a hívőket, hogy hívják meg, és hozzák el magukkal azt a barátjukat, szomszédjukat, ismerősüket kollegájukat, aki még nem találkozott Jézussal, és szeretnének, hogy jövőre már együtt járnának templomba. És vártunk, és imádkoztunk... És imádkoztunk, és vártunk... És megjött az első jelentkező, majd még egy és még egy... Abban állapotunk meg, hogyha 20-an jelentkeznek, akkor érdemes volt készülni, ha 30-an, akkor nagyon fogunk örülni, de 40 a maximum. Na jó, 50, de nem tovább! Az első alkalommal 70 embernek kellett teríteni... A végén 64-en kezdtük, 40 vendég, a többi a kísérő és mi 11-en. A többiek a konyhán és a felszolgálásban segítettek.

Ezt a 3 hónapot nehéz szavakba öltetni. Tanúi voltunk, hogy a Szentlélek ma is hívja, segíti, betölti, és ha kell gyógyítja azokat, akik nyitottak a befogadásra. És mi nem csak tanúi voltunk, hanem eszközei is. Finomakat ettünk, fantasztikus előadásokat hallottunk megélt élményekkel, ami nekünk, gyakorló keresztyéneknek is sokat adott, de a legnagyobb élmény a kiscsoportban ért minket. A nyiladozó lélek olyan hatással van a másikra, hogy az is megnyílik, aki azzal kezdte, hogy ő biztos nem szólal meg, majd saját magán csodálkozik a legjobban. Már írtam, hogy 40 vendéggel kezdtünk. A 12 hét alatt a COVID megtizedelt minket: volt, aki úgy érezte, hogy ez neki sok, még nem tart itt, és volt, akinek a munkája nem tette lehetővé, hogy végigjárja velünk ezt az utat. Az utolsó alkalomra 20-an maradtak, de őket megfogta az Isten. A többi visszavárvuk, mert nem csak egyszer volt Budán kutyavásár... Februárban újra kezdjük, majd hirdetem!

Gelléy Dávid

Újraindult a vasárnapi agapé

A szeretvendégség a katolikus vallás nagyon szép közösségteremtő alkalmá, lehetősége. Az agapé keretében már az őskeresztények is a szeretet összekötő erejének köszönhetően ültek közös asztalhoz, az együttes étkezéshez. Ahogy mindnyájunk számára ismét kinyílt a világ, Kazzuk Ildikó ötletének és szervezőerejének köszönhetően, a vasárnapi szentmise utáni agapé is újraindult a Kistemplomban. Arról, hogy mi indította Ildikót arra, hogy tettekre sarkallja és hétről-hétre szeretetvendégségre hívja egybe a kis katolikus közösségünket itt a Városmajorban, maga az ötletgazda írt nekünk.

Egyik első, meghatározó élményem a Városmajorból 2015 körülre tehető. Egy őszi reggelen mentünk le először a Kistemplomba, Zoltán atya kismiséjére a gyerekekkel, és ettől kezdve itt ragadtunk. Kötődésünk kialakulásában nagy szerepe volt, hogy mikor teljesen ismeretlenül beléptünk és helyet találtunk magunknak a kipakolt székek között, az előttünk lévő sorban ülő apuka hátrafordult, bemutatkozott, beszélgetni kezdtünk és ezért nem éreztük annyira kívülállóknak magunkat. Ez az érzés folytatódott a mise és az azt követő vendéglátás alatt; otthonra találtunk egy számunkra ismeretlen közösségben, a többiek természetesen vették a jelenlétünket, megszólítottak és érdeklődtek irántunk, ami nagyon jólesett. A következő héten már voltak ismerőseink, be tudtunk kapcsolódni beszélgetéseinkbe, elindult egy folyamat, ami a mai napig tart. Mindezzel együtt a kismise önmagában nem lett volna elég a teljes elköteleződéshez, ehhez szükség volt a családos (ma már plébániai) táborokra is. Mi szerencsésnek mondhatjuk magunkat, mert az elsőt kivéve az összes táborban jelen tudtunk lenni és végül ez volt az, ami igazán a Majorhoz kapcsolt bennünket. A táborokban együtt töltött idő alatt lehetőségünk volt jobban megismerni a közösséget és a papjainkat is – ez különösen fontos volt, mert még nagyobb szeretetet és elköteleződést generált felénk, a kapcsolatunk velük sokkal mélyebbé vált, igény támadt bennünk, hogy az évközi szürke hétköznapokon is segítsük és támogassuk őket, érdeklődjunk irántuk – és ez egy jól működő plébánia alapja.

Egy befogadó közösségnek óriási ereje van. Egy ilyen közösség tagjává válni és tagjának maradni nagy ajándék és egyben szeretetteljes áldozat is, hiszen mint általában mindenről az életben, egy közösségről is elmondható, hogy annyit kapunk vissza általa, amennyi energiát befektetünk. Lépésről lépésre erősödött bennünk is az idetartozás érzése: először csak a partvonalról figyeltünk, majd egyre több feladatot vállaltunk és örültünk, hogy szükség van ránk és számítanak a közreműködésünkre. Az elmúlt évek változásai

és a COVID által támasztott nehézségek szerencsére nem okoztak visszafordíthatatlan károkat plébániánkon. A táborok jelentősége még jobban megnőtt és hálásak vagyunk a szervezőknek, mert a meghívást kiterjesztették a hívek teljes közösségére: a családokon túl kortól-nemtől függetlenül, mindenkit szeretettel vártak és meghallgatásra is találtak.

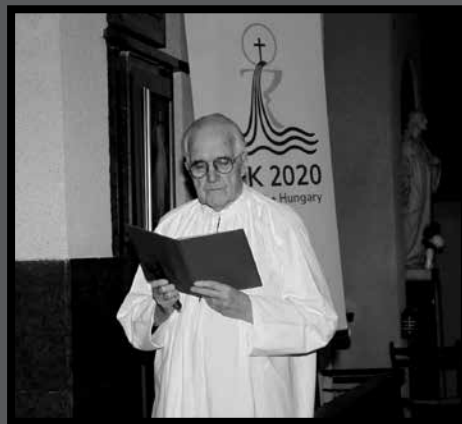
Közösségépítés szempontjából a pandémia előtti időszak egyik nagy sikere a 9 órás szentmisét követő agapé volt. Annak automatizmusa, hogy hétről hétre mindig jelentkezett 2-3 család, akik összefogva, szendviccsel, kávéval, szörppel vendégül látták a híveket, fenntartotta a táborokban elindult kiscsoportok kapcsolatát, erősítette a kialakult barátságokat, esélyt adott arra, hogy – mint annak idején bennünket – a régi tagok megszólítsák az újonnan érkezőket, bevonva őket egy élő, működő szerveződésbe és ezáltal frissüljön az egész közösség. Ezeket az alkalmakat szeretjük volna visszahozni a plébánia vérkeringésébe azzal, hogy szeptemberben házaspárként tagjainak összefogásával két vasárnapi alkalmat elvállaltunk és nagy örömeinkre sikert is arattunk. Az ekkor elkészült táblázat sorai folyamatosan teltek meg jelentkezőkkel és büszkén állíthatjuk, hogy a mai napig nem telt el vasárnap agapé nélkül. Örülünk annak is, hogy a családok helyett több esetben kisközösségek váltották fel, így a feladat és az anyagi áldozat is többfelé osztható. Szeretném megemlíteni, hogy különösen hálásak vagyunk három hölgynek - Forgács Hajnalkának, Nagy Zsuzsának, Mészárosné Margittay Katalinnak - akik majdnem ismeretlenül álltak össze az első alkalomra és már háromszor vállaltak agapé készítést – szolgálatkészűgük, kedvességük, áldozatvállalásuk példaértékű. Köszönettel tartozunk Lojzi atyának, amiért fontosnak tartja, bátorítja és hirdeti a kezdeményezésünket és itt is szeretnénk megköszönni minden családnak, közösségnek, hogy időt-energiát nem sajnálva részt vettek-vesznek a szolgálatban. Sikernek könyvelhetjük el, hogy a 9 órai szentmise után újra természetessé vált, hogy átmegyünk a kistemplomba beszélgetni, enni-inni, és nagy öröm megélni, hogy a 11-es misét látogatók közül is sokan veszik a fáradságot, és az agapé miatt korábban érkeznek.

Az adventi időszak a várakozás, elcsönnesedés ideje, a gyertyák a hitet, a reményt, a szeretetet és az örömet jelképezik. Mindez segíti, hogy bízzunk benne, ha egyszer-kétszer nehezebben is, de mindig lesz valaki, aki elvállalja a következő hetet és a szeretetvendégség szép hagyománya folytatódni fog. Ezzel a hittel a szívünkben kívánunk mindenkinek áldott készülődést és felejthetetlen, szép ünnepeket!

Kazzuk Ildikó

In memoriam Rieth József

Köszönet a szolgálatért és a példamutató életért!

Búcsúzni mindig nehéz, ha a közösségünk egyik szeretve tisztelt tagja öröklétre szenderül. Rieth Józsefről - Józsi bácsiról -, Niederkirchner Zsolt főministráns emlékezik meg a Városmajori Híradó hasábjain.

Október 30-án vasárnap kaptam a szomorú hírt, hogy Rieth Józsi bácsi előző éjszaka, 91 éves korában az Örök Hazába költözött. Józsi bácsi a ministránsok életében rendkívül fontos szerepet töltött be. Aktívan részt vett a ministránsok képzésében, sok-sok éven keresztül az általa igényesen és nagy alaposággal összeállított vizsganyagokból készültek a jelöltek a különböző fokozatok vizsgáira. Amíg ereje és egészsége engedte, a ministránstalálkozókra, kirándulásokra is elkísérte a csapatot, igazi fiatalos lendülettel. Vasárnapról-vasárnapra ott volt a 9-es miséken, ahol az áldoztatás mellett a ministránsokon is rajta tartotta a szemét, dicsérte és bátorította őket, de ha kellett kritikát is megfogalmazott velük szemben. Ehhez minden joga megvolt, hiszen saját magával szemben szintén kritikus volt és nem félt bevallani, ha hibázott vagy tévedett valamiben. Józsi bácsi példát mutatott nekünk, ministránsoknak alázatban, az igényes és szép liturgia iránti vágyában és a betegségei türelmes elviselésében is. Ahogy időseödött és fogyatkozott a testi ereje, úgy fiatalos lelkiereje semmit sem változott.

Én személyesen is nagyon sokat köszönhetek Józsi bácsinak! Sokat kritizált engem is, de kritikái jogosak voltak és építőek, főleg így utólag visszanezve. Sok-sok jó tanácsának, ötletének is köszönhető, hogy a ministránscsapat olyan lett, amilyen.

Kedves Józsi bácsi! Köszönünk, köszönök Neked mindent, amit a ministránsokért tetél, a sok-sok imát, támogatást! Remélem, hogy találkozunk Odaát, ahová mindig is vágyakoztál és október 30-án éjjel, végre célba értél!

Niederkirchner Zsolt főministráns

Hatezren a százezer nyomában - Mindszentyért, hazánkért, hitért és békéért

Háború zajlik a közelünkben. Semmivel sem könnyebb a helyzet, mint a második világháborút követő nehéz hónapokban. A világ, amit építünk, az életünk belső tartalmát az erkölcs és a hit adja. Az erkölcsi felemelkedés eszköze pedig az ima, az áldozatvállalás, az önmegtágadás, a tevékeny szeretet gyakorlása és az engesztelés.

A zárandoklat 2022. szeptember 17-én, a politikai változást követően immár kilencedik alkalommal, a Városmajorból indult annak emlékére, hogy 75 évvel ezelőtt Mindszenty bíboros, hercegprímás úr meghirdette a „Boldogasszony Éve”-t, és 100.000 férfi zárandokot vezetett ezen az úton engesztelésül Máriaremetére. „Isten FIATAL. Övé a JÖVŐ.” - a bíboros atya mottójával hívtuk a híveket, főleg a fiatalokat. A zárandoklat céljai között

szerepelt a közös ima a békéért, hazánkért, a magyar családokért. A Városmajori Plébánia, a Máriaremetei Plébánia és a Magyarországi Mindszenty Alapítvány volt a szervező. Borongós reggelen, 7 órától fogadta Horváth Zoltán kanonok, plébános atya az érkező zárandokokat és végezte lelki felkészítésüket, vezette az énekeket és az imákat. Ebben sokat segítettek a városmajori önkéntesek, Kolping-tagok, cserkészek. Fél 8-kor a XII. Csaba utca 8. sz. háznál a 2021-ben elhunyt dr. Mészáros István professzor emléktáblájának avatására került sor. Ő volt Mindszenty József életművének első hazai kutatója. 8 órakor mintegy hatezren, a katolikus iskolák tanáraikkal, diákjaikkal, szülőkkel és nagyszülőkkel, plébániai közösségek papjaikkal, kispapokkal, szerzetesrendek, egyházi mozgalmak képviselőivel együtt indultak útra Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspök és Forgács Alajos kanonok, a városmajori Jézus Szíve-templom plébánosa vezetésével, valamint Kocsis Fülöp érsek-metropolitával. A menetben a rózsafüzér imák között az énekeket Sapszon Ferenc karnagy vezényletével hallhatták a zárandokok a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskola vegyeskarától. Az imákat és énekeket 20-20 perces, Mindszenty bíborosról szóló elmélkedések váltogatták. Cserhádi Ferenc segédpüspök „Lelkipásztor itthon és külföldön, egész életében”, Beran Ferenc plébános „Közös vonások Mindszenty és Wyszyński bíborosok küzdelmeiben” és Török Csaba plébániai kormányzó „A tiszteletreméltó bíboros” címmel tartott homíliát.

„(...)Mindszenty bíboros szembeszállt mindenféle diktatúrával, lett legyen az akár barna, akár vörös. Szenvideylyesen szerette egyházát, hazáját és egész magyar népét. Életét is kész volt feláldozni érte, (...) képes volt arra, hogy a legutóbbi időig, talán mindmáig meghatározza a nyugati magyarok és papjaik lelkipásztori szolgálatát és ennek irányát. «Az Isten titeket magyaroknak teremtett, s ezt a teremtői rendelkezést

sohasem szabad elfelejteni. Lelki megújulás nélkül nincs nemzeti fennmaradás, nincs üdvösséges jövő! » Mai zárandoklatunkon is azt hirdeti, amit korábban: „Isten fiatal. Övé a jövő...” - idézte meg Cserhádi Ferenc a bíboros rendkívüli egyéniségét a jelenlévőknek. Beran Ferenc arra hívta fel a figyelmet, hogy „(...)ha Mindszenty József és Stefan Wyszyński életét nézzük, akkor több közös jellemzőt fedezhetünk fel bennük. Társadalmi „gyökereik” hasonlóak: azonos történelmi korban éltek és mindketten vidéki származásúak voltak. (...) Példaértékű közös erényeik közül az első az, hogy szeretettel szerették a nemzetüket. Másik a népi vallásosság ápolása volt, ami legfőképpen a zárandoklatokban és a Boldogságos Szűz Mária tiszteletében nyilvánult meg. S végül különös figyelemmel fordultak a szegények felé(...)” „(...)Mindszenty bíboros egyedülálló papi és lelkipásztori egyéniség volt, hite lángolt. Egyéniségét nemes büszkeség töltötte el. Rendíthetetlen volt mindabban, amit kötelességének és jogának tartott. - fogalmazott Török Csaba. Mint rámutatott: (...) Az ellentmondás jele volt és bizonyára az is marad. Tisztelet övezte személyét, és ugyanakkor heves támadások célpontja volt. Ezek a „heves támadások” kitaranak, s ki is fognak tartani. Megkérdőjelezhetik Mindszenty József politikai világképét, közéleti szerepvállalását, püspöki, érseki, prímási és bíborosi hivatalának értelmezését - ezzel azonban nem a személyét kérdőjelezték meg, s nem is jutottak el a szívnek abba a belső birodalmába, ahonnan az életszentség felfakad.” (...) Ez a kritika soha nem fogja meglátni a „láthatatlant” az ember életében: (...) azokat az emberi és isteni erényeket, amelyek révén egy szeri elénk áll(...)”

Máriaremetén Monostori László plébániai kormányzó fogadta az érkező zárandokokat és vezette az áhítatot. A helyi szervezést Réti István, a máriaremetei KVT elnök és segítői végezték. Erdő Péter bíboros 12.00 órakor mutatta be a szentmisét Mohos Gábor segédpüspök, Bábel Balázs érsek, Cserhádi Ferenc segédpüspök, Kocsis Fülöp érsek-metropolita, valamint Esterházy László plébános és az egyházmegye számos papja koncelebrálásával. Homíliájában a bíboros

kiemelte, hogy „(...)a Boldogasszony évét 1947. augusztus 15-től 1948. december 8-ig a Magyar Püspöki Kar közös pásztorlevélben hirdette meg. A zárandoklatoknak azt kellett érzékeltetniük, hogy hazánk ma is Mária országa, és Szűz Mária nem vette le a kezét rólunk, hanem éppen az ő közbenjárásából meríthetünk erőt a felemelkedéshez. (...) Ezek a zárandoklatok nem valamiféle vallási turizmust jelentettek, hanem mély lelki

tartalmat hordoztak. A résztvevők szentgyónással, szentáldozással készültek a nagy eseményre, útközben pedig a rózsafüzért imádkozták. És persze azért mindenkinek ott élt a szívében a könnyörgés, hogy országunk és népünk sorsa annyi nélkülözés és elnyomás után jobbra forduljon. (...)Az, hogy ma, 75 év után még mindig szeretettel emlékezünk az akkori imádságos együttlétre, bizonyítja, hogy a kegyelem mégis dolgozott a résztvevők, sőt gyermekeik és unokáik szívében, nemzedékről nemzedékre. Az igyekezet tehát nem volt hiába, bár a vetés nem akkor és nem úgy szökkent szárba, ahogy azt az emberi tervezők elgondolták(...)”

A szentmisét követően a bíboros és az aszisztencia átvonult a kegytemplomba, ahol megáldotta a bazilika nemrégiben restaurált kegyképét. Délután gazdag programok várták a zárandokokat: örömkoncert a Kodály Zoltán Kórusiskola zenei szolgálatával, közbenjáró, imakéző alkalom az új Mindszenty-kilenced egy részének bemutatásával, beszélgetés a csodákról: Madocsa Bea, Monostori László és Kovács Gergely viceposztulátor részvételével, imaóra és szentségimádás, tanúságtételek és imaszándékaink elhelyezése Monostori László vezetésével.

Az Istenhegyi Szent László Kolping Család a Városmajori Kolping Családdal együtt vett részt a jubileumi zárandoklaton, valamint segédkezett a szervezésben és a perselyezésben. A zárandoklat azonban nem jöhetett volna létre a hatóságok, az egyházi és világi közéleti szervezetek, továbbá megannyi önzetlen önkéntes segítségével. Hálás köszönetemet fejezem ki támogatóinknak, egyházi és világi személyeknek, többek között a jelentős anyagi támogatást adó Magyar Kolping Szövetségnek, valamint a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt-nek.

Dr. Boldvai József világi szervező
a Mindszenty József Életműdíj kítüntetettje

Nem szóval, hanem tettel!

Ünnepelni jó, ünnepelni kell, ha mérföldkőhöz érkezik az ember. A Városmajori Katolikus Egyesület 30. évéről szóló, „Nem szóval, hanem tettel!” című filmet 2022. november 24-én mutatták be a Cinema City Mammut nagytermében. Az előzetes regisztrációhoz kötött - mert zártkörű - vetítésről az est házigazdáját, Hegyi Lászlót Jeney Attila kérdezte.

Mint azt a film előtt Hegyi László, az egyesület egyik alapítója, korábbi elnöke, az est házigazdája elmondta, az alkotás eredetileg az egyesület megalakulásának 30. évfordulójára készült volna el, azonban ahogy több rendezvényt is megtörtént, a járvány késleltette a bemutatót. A VÁKE fennállásának 32. évfordulója kiváló alkalom volt az egyesület történetét megörökítő dokumentumfilm premierjére - amelyet a csaknem 300 jelentkező mellett számos neves egyházi személyiség is megtisztelt jelenlétével - a Városmajori Katolikus Egyesület jelenlegi és egykori vezetői, valamint tagjai, továbbá a film alkotói, szereplői, illetve a sajtó képviselőinek társaságában. A film 2020. novemberétől 2022. áprilisáig forgott 23 forgatási napon. Ez idő alatt 87 órányi nyersanyagot vettek fel, kb. 25 terrabájtnyi mennyiséget, ebből készült el az 52 perces film. A filmvásznon a Városmajori Ifjúsági Csoport 1986-os alapítási körülményeinek dokumentálásától kezdve, a rendszerváltás utáni aktív egyházi, kulturális közösségi élet legfontosabb rendezvényeiről, nevezetesen eseményeiről szemtanúk beszélnek a kamera előtt. Az archívumból előkerült filmfelvételeknek köszönhető múltidézésel párhuzamosan, a stáb kamerái forgattak a majori Jézus Krisztus Szupersztár rockopera kulisszái mögött, forgattak a nyári családós táborban, de megörökíthették azokat az emlékezetes pillanatok is, amikor Erdő Péter bíboros úr pappá szentelte a közösségünkben sokak által szeretett és tisztelt ifjú Riesz Domonkost. A film alkotói

választ kerestek azokra a minden bizonynyal sokakat érdeklő kérdésekre is, hogy miként létezhetek egyáltalán a kommunista elnyomásban a katolikus közösségek, hogy lelki vezetők és hívek összefogásából miért pont a mi Majorunkból szökkenhetett szárba, egy több mint 30 éven keresztül működő, sőt egyre gyarapodó közösség. A bemutatón megjelenteket Süllei László protonotárius, kanonok, pápai káplán, érseki általános helynök úr is köszöntötte, a Nemzeti Filmintézet Mozgóképek Szakmai Döntőbizottságának betegség miatt távolmaradó tagjának, Lukács Györgynek személyes hangú üzenetét az est házigazdája olvasta fel. Derűtség kísérte a jelenlévők részéről a Városmajori Katolikus Egyesület saját születésnapjához. A szervezők Erdő Péter bíboros utat is meghívták a vetítésre, ő azonban római útja miatt nem tudott köztük lenni. Hegyi László két üresen maradt szék tulajdonosáról is megemlékezett: a nemrégiben elhunyt Rieth Józsefről és Krúdy Geyzáról, a film egyes archív felvételeinek készítőjéről. A vetítést követően Réti László rendező-producer szólt a hallgatóságához. Az este a bemutató után az egyesület megalakulásának 32. évvel ezelőtti helyszínén, a Kistemplomban folytatódott oldott hangulatban, születésnapjával, a VaKE32 Premier After rendezvényén.

JA

Fogadj örökbe egy orgonasípot! Vár a VÁROM!

Új kántorunk, Elischer Balázs orgonaművész szakértelmének és kapcsolatrendszerének köszönhetően idővel megfelelhet építési eredeti szándékának a jövőben megújuló, kibővülő orgonánk. A nagy tervek valóra váltásában két fiatal ember - kántorunk és káplánunk - lépett szövetségre, álmaikat pedig a VÁROM programsorozat elindításában váltották tettekre. Elhatározásuk céljáról Elischer Balázs kántor úr írt rövid összefoglalót a Városmajori Híradó olvasóinak.

Szeptemberben hívtam életre plébániánkon Máté Kristóf káplán atya és Elischer Balázs kántor-orgonaművész az egy évvel ezelőleg rendezvénysorozatot, a VÁROM-ot (a Városmajori Orgona Megújulásáért). Minden hónap utolsó szombatján különböző tematikájú programokon vehetnek részt az érdeklődők. Az összes program ingyenes, de mivel a rendezvények az orgona megújulását célozzák meg, a résztvevők támogatói jegyet vásárolhatnak előzetesen és a helyszínén. Így próbáljuk megcélolni, hogy ne csak elvárjuk a támogatást, hanem cserébe lelki feltöltődést is adjunk. Eddig egy orgonakonzert valósult meg, sajnálatos módon Sasvári Detti előadása Média és hit címmel októberben meghíúsult betegség miatt, de reméljük, hogy 2023-ban ez az előadás is be lesz pótolva. A következő alkalmat novem-

ber 26-ra szerveztük, „orgonabejárással” és bemutatóval, valamint Kristóf atya liturgikus eszökbemutatójával. Decemberben Elischer Balázs szilveszteri orgonakonzertje zárja az évet, de lesz még hangszertörténeti előadás, megzenésített versek és sok más érdekes program is az újév során. Szorosan kötődik a rendezvényekhez a síp-örökbefogadási programunk is. Az örökbefogadók oklevelet kapnak az adományozásról, bármely sípsor bármely sípja örökbe fogadható az egy centiméterestől az öt méteresig, természetesen különböző árfekvésekben. A legkisebb adományozható összeg 3.000, a legnagyobb 30.000 Ft, személyenként tetszőleges számú síp is örökbe fogadható. Az örökbe fogadható sípok listáját az alábbi linken lehet megtekinteni: <https://docs.google.com/spreadsheets/d/1CZLWgThbQQvB5dSL5P13PooKNLeJLkit/edit#gid=36343351>

Az orgona a már megépülésekor rossz minőségű, háborús gondokat tükröző, beépített anyagok miatt nem képes karbantartás mellett sem megbízhatóan működni. Első fontos lépésként az orgona elavult rendszerű és elöregedett elektronikájának cseréje és korszerűsítése, valamint egy mai játzótechnikai igényeket kielégítő, a majdani reménybeli bővítés alapján megtervezett új, vagy átalakított játszóasztal megépítése a cél. Ehhez hozzátartozik az elhasznált és nem szabványos szelephúzó elektromágnesek cseréje is, ami viszont már az orgonaházon belül zajló munka, így szükséges lesz a hangszer teljes körű tisztítása, a fémsípok mosása, ezek után pedig helyreállított hangolás és intonálás. Mind ezen munkálatok megvalósulása után jöhet szóba a bővítés, ami a templom méretéhez, liturgikus és koncertcélokhoz méltó, arányos és átgondolt koncepció alapján valósulna meg. Ez egy teljesen új, az üvegablak másik oldalán álló, eredetileg is tervezett új orgonaházat jelentene. A szemlélő optikai hiányérzete természetesen nem véletlen, a háború megakadályozta az eredetileg tervezett orgona kétharmadának megépülését. Az elektronika és a játszóasztal munkálatai a jelenlegi piaci árakat tekintve körülbelül 5-6 millió forintos költséget jelentenek. Ezen felül a bővítés, ami által az orgona a jelenlegi torzó helyett komplex művészeti és építészeti alkotássá alakulhatna, több tízmillió forintos anyagi keretet igényel. Reméljük, hogy több mint fél évszázad után megtörténhet ez a történelmi jelentőségű lépés a templom történetében. A síp-örökbefogadási programból, az adományokból és a rendezvényeken befolyt támogatói összegekből eddig 500.000 forint gyűlt össze. Jelenleg két pályázat is fut, amelyektől egy-egy millió forintos összeget remélünk, valamint a Városmajori Árkay Aladár Alapítvánnyal is folynak tárgyalások egy hasonló nagyságrendű összegről. Mindenki szeretettel várunk a programokra és továbbra is köszönjük mindenki támogatását, aki szívügyének érzi, hogy a városmajori templom orgonája valódi ékszerdobozzá válhasson a főváros és hazánk zenei és művészeti életében!

Elischer Balázs kántor

Ministránsokat avattunk

Szülőtársaink a szemük fényét, a hívek gyülekezete pedig papjaink és Krisztus kis szolgálát látja bennük. Szentmiséről-szentmisére követjük őket a tekintetünkkel, az oltár körül segédkezőket, és talán nem túlzok, ha azt írom, hogy mindnyájunk szívét megmelengeti a látvány, hogy mennyi kis és nagy gyermek, esetleg már nagykorú ifjú felnőtt szorgoskodik azon, hogy méltó módon ünnepeljük meg az Úr Jézussal való találkozást. Örömteli tény, hogy ministránsaink létszáma az utolsó negyedévben is gyarapodott. Új tagjaik avatásáról a főministráns, Niederkirchner Zsolt számolt be a Városmajori Híradónak.

November 20-án az évközi időszak utolsó vasárnapja volt, Krisztus, a Mindenség Királya ünnepe. A ministránsok számára ez a vasárnap jelenti közösségük legnagyobb ünnepét, hiszen minden páros évben ezen a vasárnapon van a ministránsavatás és az új ministránsok befogadása a csapatba. Nem történt ez másként 2022-ben sem. 2020 után végre maszk nélkül ünnepelhetek és köszönthették új társaikat.

A ministránsavatás szertartását Máté Kristóf káplán atya végezte, aki arról beszélt a prédikációban, hogy nem azért állnak a ministránsok az oltár körül, hogy a szüleik, rokonaik lássák, hogy milyen ügyesek ők, hogy villoghassanak velük, hanem hogy a Legnagyobb Királynak, Jézus Krisztusnak szolgáljanak. Nem azért van ünnepélyes asperges (szenteltvízzel való meghintés) a bűnbánati szertartásban, nem azért van füstölés a misén, nem azért visel a pap arany miseruhát, hogy ezzel villogni lehessen, hanem mert a Legnagyobb Királynak ez jár. Arról is beszélt, hogy a ministránsok is emberek, tehát hibáznak és ez jól van így. Kérte, hogy imádkozzanak a hívek a ministránsokért és hogy minél több gyermek érezzen kedvet az oltárszolgálatra.

A sikeres vizsgát tevő ministránsjelöltek párosával vonultak fel az oltár elé, ahol a ministránsgallér került a nyakukra, jelezve, hogy ministránsokká váltak. A ministránsjelöltek után következtek azok a már felavatott ministránsok, akik eggyel magasabb fokozatra lettek avatva. Ők akolitások (gyertyavívők), turiferek (füstölösök), kruciferek (keresztvívők) és ceremonárok (szertartás-irányítók) lettek. Az avatás után következett az új ministránsok befogadása. Idén öten csatlakoztak a csapathoz. Legvégül azon ministránsok megáldása következett, akik életkoruk miatt nem léphettek tovább, kérve Istent, hogy legyenek

kitartóak és szorgalmasak.

A szentmise után a ministránsok agapén látták vendégül egymást és a plébánia híveit, ahol megkapták okleveleiket.

Hálát adok Istennek, hogy ilyen szép számmal vannak ministránsok a plébánián, akik komolyan veszik feladatukat és a hívek képviselőiként állnak az oltár körül a Legnagyobb Királyt szolgálva.

Niederkirchner Zsolt főministráns

Isten házát nem rombolhatták le

A szomszédunkban dúló véres háború idején, különösen dermesztő visszaemlékezni arra, hogy idén 80 éve, az 1942-es szeptemberi szovjet légitámadás során bombatalálat érte a templomunkat. A majori hívó közösség nem csupán megemlékezett a gyászos jubileumról, de Kristóf atya gondozásában egy érdekes kiállítást is szentelt a bombázásnak szomorú mentőként. A Városmajori Híradó megkeresésére Kristóf atya az egyik résztvevő, Nagy Zsuzsa gondolatait összegezte a megnyitóról és a tárlatról.

Úgy érzem, hogy az általam elkészített kiállítást az egyik résztvevőtől kapott összegzés tudná a legjobban leírni, így most ezt a levelet szeretném idézni: „A Szentmise után a szabadtéri Szűz Mária szobornál Kristóf atya által vezetett imával emlékeztünk meg a 80 évvel ezelőtti eseményekről. A megemlékezést a kistemplom előtt rövid visszaemlékezés követte, ami a kiállítás megnyitásával folytatódott. A kistemplomba lépve a tágas tér három (ÖRÖM - FÁJDALOM - REMÉNY), egymástól jól elkülönülő visszaemlékezésből állt. A korabeli dokumentumok, újságcikkek szemmagasságba szalag-szerűen felfűzött sorozata a lapok mindkét oldaláról látható volt, így egyidőben sokkal többen olvashattuk ugyanazt az tudósítást. Az ÖRÖM témakörben a templom 1935. november 24.-i alapkövében elhelyezett leltéti okmányának hiteles másolatát, valamint az építkezés egyes fázisainak fotóit láthattuk. Sok korabeli fotó került elő a plébánia

irattárból is. A templom alapkövetétele és felépítése a legnagyobb öröme lehetett az akkori keresztény közösségnek is. A FÁJDALOM kiállítói részben a 80 évvel ezelőtti bombatalálat különféle forrásokban található tudósításai és fotói szerepeltek. A szept. 4.-i támadást nagy hatósugarú szovjet bombázók hajtották végre. Berepülésük orvtámadás jellegével bírt, mert saját jelzést adtak le a magyar légvédelem megfékezésére. A nagy magasságban repülő bombázók katonai célpontokban egyáltalában nem tettek kárt, hanem bombáik mindenütt polgári településekre, vagy beépítetlen helyekre hullottak. Zilahy Lajos rózsadombi villáját is találat érte. Szinte szimbolikus, hogy a Budapest ellen intézett első szovjet légitámadás az Isten házát akarta lerombolni, a városmajori templomot érte. A templom súlyosan megrongálódott, hatalmas falait azonban a robbanás nem tudta összedönteni. A REMÉNY című kiállítási traktusban a templom Isten gondviseléséből történő megmaradása és a helyreállítás volt a vezérgondolat. Az üvegezett vitrinben látható hatalmas repeszek sem tudták lerombolni

Isten házát, ez a Gondviselés egyik szimbóluma is. A rengeteg információt feldolgozó és rendszerező kiállítási anyag Kristóf atya szervezésében és rendszerezésében ötféle adatbázisból került elő: a plébániai irattárból, a www.arcanum.hu, valamint a www.hungaricana.hu honlapokról, továbbá a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár pesti archívumából, végül pedig az Esztergomi Prímási Levéltárból.”

Hálás köszönet minden résztvevőnek, aki ellátogatott a kiállításra. Remélem, hogy elértem a célt és sikerült kedvet ébreszteni a templom történelmének megismeréséhez.

Máté Kristóf – Nagy Zsuzsa

Rózsafüzérrel a békéért

Magyarország, Európa és minden nép békéjéért indult imalánc, amelynek havonta ismétlődő eleme a püspökök által vezetett, közösen mondott rózsafüzér. Az imaláncban résztvevő majori hívek közül, Bottyán Livia küldött beszámolólapunknak.

Az imasorozatot szeptember 11-én a Bazilika előtti téren, rózsafüzér imádkozásával nyitották meg. Az alkalom végén Mohos Gábor püspök atya megáldotta az imádkozókat.

A második alkalmat október első szombatján, Magyarok Nagyasszonya ünnepén, a budai Várban rendezték. Az eseményen Erdő Péter bíboros úr vezetésével, fátylás körmenetet járva kértük a Szűzanya közbenjárását. Különleges és felemelő élmény volt a pásztort követve róni a macskaköves utcákat, és az ima mellett a világító mécsesekkel is Jézusra mutatni. A fogadtatás nagyon pozitív volt: a biztosítást végző rendőröktől kezdve, a sétálgató turisták és a vári éttermekben dolgozók is érdeklődéssel és nyitott szívvel kérdezősködtek. Volt, aki csatlakozott az imádsághoz, volt, aki megköszönte, hogy imádkozunk mindannyiunk, így végső soron az ő védelméért is, és volt, aki munkaidejében annyit tudott tenni, hogy megállt az étterem bejárata előtt, és amíg ott haladt el a rózsafüzér kígyó, addig lehajtott fejjel ő is becsatlakozott az imába. Sokan nem tudtak személyesen eljönni, ám több olyan visszajelzés érkezett, hogy otthon vagy helyi közösségben együtt imádkozva is mély békességet és bizalmat nyertek a résztvevők.

Harmadik alkalommal november első szombatján, éppen Szent Imre herceg ünnepén, a Bazilikában gyűltünk össze. Az napi vezetőnk, Mohos Gábor püspök atya elmélkedései segítettek a rózsafüzér imában való elmélyülést. Külön ajándék volt a résztvevők számára, hogy az első magyar szent család minden tagjával együtt imádkozhatunk: erre az estére Szent István király és Gizella királyné ereklyéje mellé a fiuk, Imre herceg ereklyéje is a Bazilikába érkezett. Erős és megrendítő élmény volt megélni azt a kézzelfogható egységet az este folyamán, amelyre olyan nagy vágyat ültettek a szívünkbe, és amelyre valóban egyre nagyobb szükségünk van. Januártól minden hónap első szombatján újra a Bazilikában folytatódik az imasorozat.

Bottyán Lívia

Messze földön híres iskola...

Alapításairól beszélgetünk Gere Györggyel

A Gyuri bácsi...Neve az évtizedek alatt fogalommal vált nemcsak „A PASÁBAN”, de a városmajori egyházközségben is. Idén ősszel lett hetvenöt éves Gere György, a Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskola alapítója. A születésnap beszégetést - melyben az élete alapításai mellett, karácsony kapcsán a születésről is szó esik - Szikora József, a Magyar Katolikus Rádió főszerkesztője készítette az ünnepelttel a Városmajori Híradó számára.

A pályája kezdetét firtató kérdésre így válaszol:

A pesti piaristáknál érettségiztem, majd ének-magyar szakot végeztem az egri Ho Si Minh Főiskolán. Ami ma már, hála Istennek, Esterházy Károly nevét viseli. 1978-ban kezdtem tanítani, hétéves házasként, három gyerekkel. Aztán jött még öt gyermek. Ma már természetesen valamennyien felnőttek, felsőfokú végzettséggel. Hatan házások, egyikük szerzetes pap. Tizenhárom unokánk van, most jön a tizennegyedik.

A család volt tehát az első alapítás, feleséggel, Edittel közösen, de az iskolát sem egymagad alapítottad...

Edit nélkül semmit sem tudnék tenni. Ő is tanított a Pannonia Sacrában, az elején pedig a szervezésből, tárgyalásokból is kivette részét. A Jóisten után Neki köszönhetem, hogy volt erőm minderre.

Közös barátunk, Borosnyai Katalin tanárnő mondta nemrég a Katolikus Rádióban, hogy nagy örömmel hallotta Gere György elképzeléseit, mert ő is pont ilyen iskoláról álmodott...

Amikor a Tanítóképző Gyakorló Iskolájában tanítottam éneket, jó néhány diákkal találkoztam a Felső Krisztinában a vasárnapi misén. Erre a tapasztalatra alapoztam, amikor felsejlett egy katolikus iskola indításának lehetősége. Olyan iskolára gondoltam, ahol az ilyen családok és gyermekeik nyíltan megvallhatják, hogy katolikusok, és az ebből eredő értékeket követik.

Hogyan született a Pannonia Sacra név?

Nevet keresve egyszer csak egy kirakatban megláttam Mindszenty József beszédeinek első kötetét, rajta a hercegprímás címerével s annak feliratával: Pannonia Sacra. Abban pillanatban tudtam, hogy megvan! A Pannonia Sacra jelentését úgy értelmeztem, hogy

Megszentelt Magyarország. Szent István királyunk óta megszentelt föld a mienk!

Az iskola egyik vonzereje a zene. Az ének, a furulya...

A művészeti érték határozta meg az elképzelésünket, és ebben társakra találtam a szülőkkben és a pedagógusokban. Nem zenei általános iskolára gondoltunk, hiszen ebből több is van, hála Istennek. Hanem olyan „normál” iskolára, amelyben hangsúlyos a művészetek és a nemzeti hagyományok ápolása. Amíg a központi tantervek nem akadályozták, addig nálunk heti két órában volt ének, két órában rajz, s ugyan-csak kettőben kézművesség.

Hogyan alakult az iskola és a Városmajori Jézus Szíve Plébánia kapcsolata?

Mindig nagyon jó kapcsolatban voltunk Lambert Zoltán akkori plébánossal. Azt mondta, hogy fél a tanároktól, de nálunk nem kellett félnie. Az iskolamiséket eleinte szerzetes atyák mondták, később Zoltán atya. Arra törekedtem, hogy családiás legyen az iskolánk, ennek megfelelően a szülőkkel is mindig nagyon jó viszonyban voltunk. Ebben az időzöjeles családban én a házitánító szerepét vállaltam.

Hogyan látod az elvetett mag sorsát?

Nagy fáva terebélyesedett. Máig jó a kapcsolatunk, lépten-nyomon találkozom volt tanítványokkal, kollégákkal. Többen mondják - ma már korántsem csak az én tevékenységem alapján -, hogy messze földön híres iskola a Pannonia Sacra.

Krisztus születésének ünneplésére készülve hetvenöt éves család- és iskolaalapítóként milyen új születésnek örülnél?

Most inkább a visszatekintés, az összegzés időszakát élem. Születésre gondolva annak örülnék, ha Krisztussal együtt megszületne az ország, amelyik követi Őt, és életre váltja az Evangéliumot.

Mozgalmas és eredményes ősz a Pannonia Sacrában

Újabb eseményekkel bővelkedett, sőt szép eredményeket hozott az utolsó negyedév a Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskola életében.

A történelekről Roszmuszné Harmann Csilla tanárnő küldött összefoglalót a Városmajori Híradó olvasóinak.

Szeptember elején a szokásos közösségi programmal tudtuk elkezdni a tanévet. Kicsik és nagyok, jelenlegi és régi diákok, szülők, gyerekek és tanárok köszönthették egymást Makkosmárián a vakáció után. Együtt adtunk hálát a Szűzanyának a nyári örömeikért, és üdvözölhettük a legkisebbeket, a két első osztály tagjait. Néhány hét múlva csatlakoztunk a máriaremetei zárándoklathoz is. A legtöbb család - fontosnak tartva Mindszenty bíboros úr örökségét - gyalog érkezett a bazilikához, ahol hálaadó szentmisén is részt vehettünk. A munkás és szorgos hétköznapiak mellett készültünk őszi nemzeti ünnepeinkre is. Az aradi vértanúkra az ötödik évfolyam, az 1956-os forradalom hőseire a nyolcadikosok műsorával emlékezhettünk. Mindkét alkalom ünnepélyességét emelte a szép kistemplom, ahol a gyerekek előadásait megtekinthettük.

Októberben két fontos esemény történt iskolánk életében. Egymillió gyermek, köztük a Pannonia Sacra diákjai imádkozták szerte a világon a Rózsafüzért, kérve Szűz Máriát a békéért. A hónap végén az osztályok képviselői vitték el a Feltámadás örömhírét a Farkasréti temetőben nyugvó halottakhoz, meglátogatva közösségünk elhunyt tagjait is. Ismét családjainkat szólította meg az újra a hagyományos körülmények között megrendezett őszi vásár. Az osztályok több alkalommal gyűltek össze közös kézműveskedésre. Így nemcsak a portékák száma, hanem a közösség is gyarapodhatott. A vásár napján egészen délutánig tartott a forgatag. Az eseményűds napot izgalmas sportversennyel zártuk a tornateremben. A tanulmányi munka részeként tartottuk meg nyílt napjainkat, ahol a felső tagozatos és leendő elsős gyermekek szülei pillanthatnak bele a tanórak menetébe. Szeretettel várjuk jövőre azon gyermekeket, akik csatlakozni szeretnének iskolánk közösségéhez.

A november komoly sikert hozott iskolánk zenéi életében. 115 tanuló vett részt énektanáraink vezetésével a Kodály Zoltán Kórusversenyen, ahol énekarunk arany minősítést kapott. Köszönjük diákjaink és felkészítő tanáraink, Blazsek Andrea és Lantosné Megyesi Schwarz Dóra munkáját! November 25-én lelki és szellemi programokkal ünnepeltük iskolánk patrónusát, Kalazanci Szent Józsefet. Meglátogattuk miniket néhány szerzetesrend tagjai, bemutatva hivatásukat. Hittan-, vers és prózamondó versenyen, angol és rajz pályázatokon indulva mutathatták meg sokszínű tudásukat a gyerekek. A napot szentmisével zártuk.

Az év utolsó hónapja is tartogat még számunkra feladatokat és értékes programokat. A felső tagozatos osztályok részt vesznek majd templomunkban a rórate szentmisék egyikén. Az adventelőn a karácsonyi népszokásokat fogjuk felidézni. Az év utolsó eseménye az osztályok karácsonyi ünnepe lesz, ahol közös imával, vidám játékkal és szerény ajándékozással fogjuk zárni az évet.

Roszmuszné Harmann Csilla

Őszi portyákon a cserkészeink

Cserkészeink a járvány alatt sem tétlenkedtek, az utolsó negyedévben pedig újabb lendületet vettek, egyik esemény követte a másikat. Varga Balázs szerkesztésében kaphatunk ízelítőt az év utolsó három hónapjának cserkész öszejeveteleiből.

a repülőter környékén. Végül azért együtt is játszottunk egy jót, zászlós játékot, amit a nagyobb, Tukán és Fehértigris fiú őrsök egyaránt élveztek a lányokkal (Napraforgó, Zsálya). Az eső megkímélt bennünket, így békésen tértünk vissza a Széll Kálmán térre.

Évkezdő Kirándulás és csapatmise

Szeptember 24-én szombaton a városmajori cserkészek évkezdő kirándulást szerveztek. Útvonaluk Szentendréről indult, ahonnan felmentek a Kő-hegyre, ahol elfogyasztották kiadós ebédjüket és egy kis pihenőt tartottak. A pihenés után következett egy hatalmas számháború, ahol négy csapat mérette meg magát egymás ellen egy szoros küzdelemben. A játék után folytatták útjukat Pomáz felé. A nagy létszám miatt eléggé szétszakadozott a csapat mire beértek Pomázra, így ott bevárták egymást és a HÉV állomásra már közösen érkeztek meg. Amikor visszaérkeztek a Városmajorba még volt rá lehetőség, hogy métázzanak egyet a parkban. A nagy kirándulás, sok játék, beszélgetés után részt vettek közösen az évkezdő csapatmisén, ami a városmajori templomban, a szombat esti hat órai szentmisével volt egybekötve. A kiránduláson részt vettek kicsik és nagyok egyaránt, amitől színes, jó hangulatú program kerekedett és még az időjárás is kedvezően napos tiszta volt. Méltó évkezdés volt a cserkészek számára!

Nyusztok, Nefelejcsok a Százholdas Pagonyban

A kiscserkészek évi első programja a rajnap volt, október 26-án. Ellátogattunk a Százholdas Pagonyba, ahová Micimackó és társai kalauzolták el a legfiatalabb, éppen megalakult Nyuszt és Nefelejcs őrsöket is. Rajnap lévén a két kiscserkész raj külön úton jutott el a kirándulás célpontjához, a Hármashatár-hegyi repülőterhez. A fiúk számháborúval tarkították délelőtti programjukat, a lányok kincset kerestek

Szurikáták a jó palócok között

A 11-es Szurikáta őrs egy szép októberi hétvégén ment el két napra portyázni. A szállásunk Ilinyben volt, egy kis palóc faluban. A telek, ahol aludtunk, minden irányban különböző háziállatokkal volt körülvéve, kacsák, tyúkók, bárányok és egy disznó is hangoskodott a szomszédban. Szombaton délután elsétáltunk a közeli Tábi-tóhoz, majd utána az esti misére siettünk vissza. Az estét különböző társasjátékokkal töltöttük, majd lefeküdtünk. Másnap a verőfényes napsütésben reggeliztünk a kertben és elindultunk Mohora felé. A hosszú kirándulás végén már szaladnunk kellett, hogy elérjük a vonatot, amivel hazautaztunk.

Csalánba nem üt a kalózbosszú

Szombat este Őrjögő Cash kapitány nagy mulatozásra érkezett a hajóra. Nevéhez híven Őrjögött egy sort, hogy „mire ez a nagy mulatozás, lakoma”. Társa, Grace O'Mary kapitány és a legénység elmesélték, hogy zsákmányoltak minden jót, ezért lakomáznak és egész este mulatni fognak. Megörült a hírnek Cash kapitány és csatlakozott a finom vacsora elköltéséhez. Azonban a vacsorát nem tudta rummal leöblíteni a kalózhajó legénysége, csak hűlt helyét találták az egyik legföltettebb kincsüknek. Némi tanakodás után arra jutottak, hogy a Hét sziget sárkányai lophatták el, és ez kalózbosszút követel: másnap elmennek és visszaszerzik a rumot. Miután ezt eldöntötték, elosztották egymás közt az aznap zsákmányolt aranyat, majd kezdetét vette az ilyenkor szokásos kalózkockázás. Másnap, reggeli után a kapitányok és a legénység úgy ítélték meg, hogy a körül-

mények nem alkalmasak bosszúálló portyájukra. Így hajójuk nem futott ki az öbölből, hanem a part mentén rejtőző kincseket kereste, az öböl rejtélyeit fejtette meg a legénység. Kincseik segítségével ágyúgolyókat készítettek, ki tudja, mikor lesz rá szükség?

Napnyugtakor hálát adtak a Hatalmasnak, hogy együtt fedezhetik fel a tengert, minden csodálatos kincsével.

Csipkebogyós közönségsiker Hollókőn

A Csipkebogyókkal november 11-13. között portyáztunk Hollókő környékén. A szállásunk a szomszéd faluban, Felsőtoldon volt. A pénteki nap utazással és esti társasozással telt. Szombaton kirándultunk Hollókőre, ahol éppen Márton-napi ünnepség zajlott az ófaluban. Az árusok egyikénél vásároltunk nagyon finom csipkebogyó szörpöt, majd felsétáltunk a várba. A nemrég elkészült őrsi pulcsink osztatlan sikert aratott, a kirándulás során sokan megjegyzték, mennyire tetszik nekik. Vasárnap reggel hatalmas ködben indultunk el misére, ahol az alsótoldi nénik hatalmas szeretettel fogadtak minket. Mise után a buszunkra várva társasoztunk egy hangulatos kis padon a buszmegálló közelében. Volt egy kis kalandunk is, ugyanis a csatlakozó buszunkat lekéstük, így egy órát ültünk a semmi közepén egy autópálya felhajtó mellett, de végül sikeresen hazaértünk.

Őzeket riasztottak a Királyölyvek

Okt. 8-9.-én a Királyölyvekkel portyáztunk, és egy erdei kulcsosházban aludtunk, ahol este tüzet raktunk, és a kandallóba is befűtöttünk. Nagyon hangulatos helyeken vitt az utunk, az autópálya alatt, és legendás kilátások mellett, vasárnap reggel még pár őzet is felriasztottunk. A nehéz körülmények ellenére nagyon jól éreztük magunkat, és sikerült kicsit kiszakadni a főváros zajából.

Borsók, brownie és lézerharc

Mi Borsók, nov. 19-20-án tartottunk egy rapid őrsi portyát. Szombat délelőtt kirándultunk, majd kora délután értünk Virágékhöz a „szállásra”. Mivel még volt időnk az esti programig, ezért sütöttünk egy mennyei brownie-t és társasoztunk. Este 6-ra mentünk lézerharchoz, ahol mindenki felmele-

gedett, aki még fázott a délelőtti kirándulásból. Nagyon élveztük, kelően levezettük a bennünk lévő feszültséget. Otthon vacsora és hosszú beszélgetés, majd filmnézés következett. Másnap egy késői közös reggeli után mindenki ment haza tanulni, hogy a délutáni Jubileumi Csapatmisén ismét találkozhatunk. Szuper hétvége volt, sok jó beszélgetéssel és találkozással!

Pingvinek ködben és kőtengerben

Október végén egy ködös, esős napon indultunk el vonattal Révfülöpre. Onnan felmentünk a kilátóba és megcsodáltuk a kilátást, ami egy felhő volt belülről. Ezután a szállásra mentünk Benedekék présházába, ami kb. 10 km-rel volt arrébb. Rengeteg finomságot ettünk a hétvége folyamán. A teljesség igénye nélkül: vargánykrém tészta, melegszendvics és grillezett csirke. Vasárnap a mise után kirándultunk a környéken és megnéztük a kőtengert. Az egész portya alatt volt egy csuda jó játék, az úgynevezett „solar smash”, amit bármelyik szabad percben elkezdtek játszani a srácok. Gyönyörű helyeken voltunk, ezekből ugyan semmit nem láttunk a köd miatt, de vidáman és egy kicsit fáradtan értünk haza a program végén.

Büntény nyomában a Szent Pió raj

A Szent Pió raj idén november 19-20-ig tartotta az őszi portyáját. Szombat délelőtt egy túrával indítottunk a gyönyörű őszi időben. Az idősebbek kicsit hosszabb, a fiatalabbak kicsit rövidebb útvonalon mentek, de Páty határában már közösen ebédelt az egész raj. Ebéd után megérkeztünk Pátyra, ahol az ottani cserkészcsapat csapatotthonában aludtunk. Délután a fiú őrsök focibajnokságon mérték össze az erejüket, míg a többiek inkább a ház melegét élvezve társasoztak bent. Este közös erővel megoldottunk egy büntényt, majd másnap délelőtt bejártuk az egész környéket, egy játék keretében a megfelelő állomásokat kutatva. Ebéd után összepakoltunk és sietve elindultunk, hogy odaérjünk a Jubileumi Csapatmisénk a Városmajorba. Egész hétvégén szép időnk volt, és a hideg ellenére is jó hangulatban teltek a napok, a gyerekeknek és a vezetőknek egyaránt.

Éjszakai túrán a Vaníliák és Rozsomákok

Október 7-én a Vanília és a Rozsomák őrs éjszakai túrázni indult Normafáról. A túra elején részt vettünk egy rövid lelki

ösvényen majd a hosszú úttól megfáradva már Makkosmárián meg is vacsoráztunk. A túrakedv nem tombolt a gyerekekben, de szerencsére sikerült jó hangulatban elbeszélgetnünk az időt ott helyben. Végül még egy rövid sétát tettünk a környéken, majd az utolsó busszal visszamentünk a csapatotthonba, ahol az éjjeli szállásunk volt. Még kihasználva az időt beszélgettünk és társasoztunk, amíg csak ébren tudtunk maradni. Másnap hajnali 10:00-kor keltünk, közösen megreggeliztünk, majd dél körül mindenki hazaindult, hogy kipihenje az este fáradalmait. Az egész program jó hangulatban telt és most már tudjuk, hogy miért inkább napal szoktunk kirándulni.

Évfordulók Jubileumi Csapatmiséjén a cserkészek

November 20-án a 205. Zrínyi Miklós Cserkészcsapat 100. és az 1926. Szent Erzsébet Cserkészcsapat 33., illetve a Városmajorhoz tartozásunk 88. évfordulójának emlékére közösen részt vettünk egy jubileumi csapat misén. A szentmisét Babos Áron atya tartotta Dobszay Benedek atya koncelebrálásával, akiknek cserkész élete szintén szorosan kötődik a csapatainkhoz. A szentmise után jó hangulatú agapé keretében beszélgettünk egymással. Remek alkalom volt, hogy a sokféle generáció találkozhasson és betekintést nyerhessünk egymás életébe.

Don Bosco a Szelim-barlangban

A cserkész korosztály fiatalabbik fele, a Don Bosco raj október 22-én felkerekedett, hogy kiránduljon egy jót. Tatabányára mentünk, megnéztük a Szelim-barlangot, a Turul emlékművet, na meg az egész környéket madártávlatból a Ranzinger-kilátó magasából.

A túra közben jókat beszélgettünk, játszottunk, szinte észre sem vettük, hogy közel 20 km fogyott el a lábaink alatt. A kirándulást egy számháborúval zártuk, majd versenyt futva az esővel, siettünk az állomásra. Hála Istennek a versenyt megnyertük, és a vonat biztonságos melegében roboghattunk haza a Déli pályaudvarra.

(Bohus Emese, Branczik Benedek, Borosnyay Bence, Csanády Dávid, Komesz-Kasza Ilona, Machula Éva, Mihálffy Ágota, Tamás Jeromos)

Szent Mónika közösségek 30 éves jubileuma a nagytemplomban

A Szent Mónika közösségek 30 éves jubileumának nyári ünnepi rendezvényéről, helyhiány miatt nem tudunk beszámolni. Nagy Zsuzsának köszönhetően most pótoljuk a mulasztásunkat.

A hazai Szent Mónika közösségek megalakulásuk 30. évfordulóját Plébániánkon ünnepelték, melyen az ország minden részéből mintegy 800 fő vett részt. Szent Mónika élete és jelleme példaképpül szolgál a keresztény édesanyák számára. Szent Ágoston püspök édesanyja 332 körül született és példás keresztény anya volt. Rendíthetetlen hite és erős szeretete főleg fiával, Ágostonnal szemben mutatkozott meg, hosszú évekig könyörgött fiáért, anélkül, hogy Istenbe vetett bizalma megingott volna. Isten gondviselésére bízta gyermekét, aki egyházunk egyik nagy védőszentje lett. Hazánkban 1992. augusztus 27-én alakult meg az első Szent Mónika csoport, mely szabályzatának elfogadásával a Magyar Katolikus Püspöki Kar hivatalos jóváhagyását 2009-ben kapta meg. Fővédnöke a mindenkor Esztergom-budapesti érsek, jelenleg Erdő Péter bíboros, prímás, érsek. A közösség lelki vezetője Kürtösi Krisztián atya, 2022-től Vereckeiné Rajkai Piroska látja el a világi elnöki feladatokat. Az előre meghirdetett program szerint

9 órától 15 óráig tartó ünnepi rendezvény elején, Vereckeiné Rajkai Piroska és Lojzi atya köszöntötte a résztvevőket, majd Lojzi atya bemutatta a templomot. A Szentlelket hívó ének után a dicsőséges rózsafüzért imádkozták rövid elmélkedésekkel és énekkel. Minden tizedet más-más édesanya imádkozta elő különböző szándékokra: a békéért, a családokért, papjainkért és új papi hivatásokért, az ifjúságért, a gyermeküket elveszített édesanyákért.

Sümegei József diakónus, a bátai Szent Vér Kegyhely őre az Eucharisziáról, mint életünk forrásáról tartott elmélkedésében az Eucharisziát Isten szeretetének és legnagyobb ajándékának nevezte. Az Eucharisztia és a Mária tisztelet két olyan fix pont a katolikusok számára, ami segít eligazodni, a mindennapok nehézségei között. Ez a két fix pont képes életünket biztonságba vezetni.

Az ünnepi szentmise bevezetőjében hálát adtak azért a kegyelemért, hogy a Közösség harminc éven át megmaradt eredeti küldetése, - az imádság hivatása mellett. Megemlékeztek a Közösség alapítójáról, néhai Róna Gábor atyáról, megköszönve a hűséges szolgálatát, amit földi életében a Közösségért tett.

A hálaadó szentmise homíliájában Lojzi atya úgy fogalmazott, hogy nincs tökéletes szülő, de van elég jó szülő. Nem a gyengeségre kell koncentrálni, hanem Jézus Krisztusra, küzdeni kell a kísértésekkel, a gyermekeink kísértéseivel is. Mónika házassága sem volt ideális, nehéz természetű pogány patrícus férjével. Hosszan tűrő szeretete elnyerte jutalmát, halálos ágyán férje és az őt nem szívlelő anyósa is megkeresztelkedett. Mónika élete óta

eltelt 1700 év alatt sok minden változott, de szavai, kitartása, hite sok erőt és példaképet ad a mai édesanyáknak - folytatta - Korunk feminista mozgalmak kipusztítják a nőkből ezt az anyai lelkiületet. Sokan tehernek tekintik az édesanyai feladatot, ahol önsajnálattal nélkül kell áldozatot hozni, pedig életünk az áldozatvállalásainkról szól. Legyen áldott az Isten minden édesanyáért, aki elégett a szeretet oltárán! - fejezte be Lojzi atya az elmélkedését.

A hálaadásokat követő agapét az otthonról hozott szendvicsek mellett, a városmajoriak házi süteményei gazdagították. Délután tanúságtételek hangzottak el a papi hivatásról, majd Kürtösi Krisztián atya imádságról szóló tanításával folytatódott a délutáni program. Mint hangsúlyozta, Szent Mónika hivatása volt az ima és a keresztény szeretet. Ez a mi hivatásunk is. Ami régen természetes volt, ma nem az. A mai ember kerüli a csendet, elfelejtette, hogyan kell kitartóan imádkozni. Az ima Isten ajándéka, az egységünk jele, ezzel éltetünk másokat. Lényege a lecsendesülés, ahol a szenteket hívjuk segítségül, hiszen ez összeköt minket a megdicsőült lelkekkel. Szavai szerint még soha nem volt ennyire szükség a Szentlélek útmutatására, mint a jelen időkben. A családok gondjait többnyire az édesanyák viselik, ám a papi és szerzetesi hivatások is alapvetően fontosak napjainkban.

Áldás kísérje az édesanyákat, a vallásos lelkiületű családokat, és azokat, akik papokat adnak az egyháznak! – búcsúzott a megjelentektől Kürtösi Krisztián atya.

Nagy Zsuzsa

Lapzárta után érkezett: Az egész városmajori hívő közösségünket örömhírként érte, hogy közösségünk tagja, a Nemzet Művésze, Hager Ritta Kossuth-díjas textilművész a „Magyar képző-és iparművészet” kategóriában Prima Primissima-díjat nyert el. Mindnyájunk nevében szeretettel gratulálunk a Művésznőnek!
A Városmajori Híradó Szerkesztősége

Plébániánk fontos adatai:

Budapest – Városmajor Jézus Szíve Plébánia 1122 Budapest, Ignatus u. 9. Honlap: <http://www.varosmajoriplebania.hu>
Bankszámlaszám: OTP 11712004-20037934 Elérhetőségek: 212-4656;06-20 8280-555 **E-mail:** vmajorplebania@hcbc.hu

Iroda új nyitva tartási rend: kedden és csütörtökön 10:00-12:00, szerdától péntekig 16:00-17:00.

Sürgősségi betegellátás: 213-9620 **Urna ügyintézés:** kedd 10.00–12.00 és csütörtök 10.00–12.00

Miserend: hétköznap: 7.00, 8.00, 18.00, vasárnap: 7.30, 9.00, 11.00, 18.00, 19.30 (Diákmise: 9.00 nagytemplom, Ifjúsági mise: 19.30) **Szentségimádás:** hétfőtől szombatig 7.30–8.00, pénteken 18.30–19.30, vasárnap 17.00–18.00

Engesztelő imaóra: minden csütörtökön 17.15 **Rózsafüzér** minden szombaton 17.15

Kölcsonkönyvtár (a torony földszintjén): vasárnap 10.00–11.00.

Impresszum:

Városmajori Híradó - Felelős kiadó: Forgács Alajos plébános, Szerkesztő: Jeney Attila Tördelés, nyomdai előkészítés: Papp Zoltán Karakter Bt. Lapunk e-mail címe: varosmajori.hirado@gmail.com. A lapszám szerzői: Bohus Emese, dr. Boldvai József, Borosnyay Bence, Bottyán Livia, Branczik Benedek, Csanády Dávid, Divényi Andrásné Ági, Elischer Balázs, Fluck Dénes, Fekete Orsolya, Forgács Alajos, Gelléy Dávid, Jeney Attila, Kazsuk Ildikó, Komesz-Kasza Ilona, Machula Éva, Máté Kristóf, Mihálffy Ágota, Nagy Zsuzsa, Niederkirchner Zsolt, Ránky Lea, Roszmuszné Harmann Csilla, Szikora József, Tamás Jeromos, Varga Balázs. Akiknek a fotókért köszönet jár: Bottyán Livia, dr. Boldvai József, Gelléy Dávid, Gere György, Hegyi László, Kövesdy Mária, Fekete Orsolya, Niederkirchner Zsolt, Roszmuszné Harmann Csilla.